

Da Verner fik ”Fesse”

Min far og mor flyttede til Mols midt i tresserne efter, at de havde drevet en fiske forretning i Århus nogle år. Den lå på Randersvej i en kælder lige efter Stjernekrudset. Så vidt jeg husker, var det hjørnet af Oslogade og Randersvej den lå på. Da han købte forretningen, hed den ”Dalles Fiskehus”.

Hvorfor, at den skulle sælges, har jeg aldrig fattet noget af, da det var en glimrende forretning og han tjente mange penge. Udover mor og min søster var der et par mand mere ansat. Selv jeg, der var soldat dengang, hjalp til i forretningen når jeg havde orlov. Det var dog mest med rengøring, da jeg helst ikke rører ved en fisk.

For de penge som forretningen indbragte, købte han en faldefærdig rønne i en lille by som hed Thorup ved Knebel Bro.

På den måde mødte vi Grise Verner – en af Molses særlinge.

Jeg husker engang, da der var kort aften i mors og fars hus - i Thorup på Mols.

Vi spillede Whist med genboen – Grise Verner.

Det hed han selvfølgelig ikke, det var bare noget folk kaldte ham.

I sagens natur avlede han grise, men det var bestemt ikke nogen stor bedrift han havde.

Der var måske ti grisesøer, og nogle kvier og kalve.

Far var Socialdemokrat som ’sin far og Verner var Venstremand som ’sin far.

Det var dog et emne de kun tog op, når de havde fået et par øl sammen. Og hvornår havde de ikke fået det.

Som regel var det kun på skrømt, at de skændtes, men en enkelt gang gik det over til håndgribeligheder, og det var til fars 50 års fødselsdag.

Da de begge to var kanonfulde skete der ikke det helt store – de slog dog en del huller i luften.

Det var en offentlig hemmelighed, at Verner aldrig havde været sammen med en dame. Han lagde for øvrigt heller ikke skjul på det selv. Far, og et par andre skillingede engang sammen til en fræk dame til Verner.

De tog en Hyrevogn helt til Århus, og på vejen hældte de øl på ham, for at tage de værste af hans nerver.

De tog ikke bare hans nerver, men også det meste af hans førlighed.

Så da Verner kom ind til den frække dame, havde han stort set kun et stort og idiotisk smil, at vise frem.

Hun vurderede ham lynhurtigt og fandt ham brugbar – hvorefter hun trak af med ham.

Ti minutter efter kom Verner tilbage med et endnu større idiotisk smil omkring munden.

Han havde sit tøj hængende over armen, på nær sokkerne og de lange underbukser.

Dem havde han på.

Af samme grund var Verner sygeligt interesseret i mine damer.

Når jeg besøgte de gamle, skulle jeg forbi hans gårdsplads for at komme hjem. Og jeg kunne være sikker på, at Verner selv, eller hans mor opdagede mig. Kommer du øver i kouhuset senere, og får en ba'der! Råbte Verner som regel. Og så knappede Verner to øl op. Først pustede han skummet af sin øl, så stak han pegefingern ned i halsen på flasken og drejede rundt - så kiggede han kærligt på den, og så var han klar til at drikke. Når vi havde taget den første tår, vidste jeg, hvad der ville komme. Verner lænede sig ind imod mig - og spurgte - Hva så Lårs, hår do fot nout Fesse? Og det havde jeg jo næsten altid, (det er sådan jeg foretrækker, at huske det) Hvis ikke jeg havde, fandt jeg bare på et spændende eventyr, eller kogte suppe, på nogle af de gamle. Verner ligger sådan set inde med nøglen til mit seksualliv.

Han var konstant - hele livet igennem - på jagt efter en kvinde han kunne dele livet med, men fandt hende aldrig. Jeg ved heller ikke hvad moderen ville have sagt, hvis Verner lige pludselig kom hjem med en Brud. Anna var ikke altid lige nem at bide spids med. Han havde ikke udseendet med sig, han var undersætsig og lidt for tyk, og en meget firskåren type. Egentlig tror jeg ikke, at det var hans største problem. Hans største problem var øllerne. Mange kvinder er stort set ligeglade med, om deres mand er mindre køn. Bare han ikke drikker. Der kan også være noget smukt i al grimheden og forfaldet. Prøv bare og tænk på Skoven om efteråret. Trods alt, er det jo heller ikke alle kvinder, der er lige kønne.

Verner var en rar og humoristisk mand - med orden i pengesagerne - takket være sin mor, som i virkeligheden var Bossen på gården. Hun var tidligt blevet enke, og havde knoklet sig en dårlig ryg til. Hun var som regel altid i gang med et eller andet, når jeg kom forbi. Faktisk tror jeg også, at det var nødvendigt. Verner gjorde ikke indtryk af, at gårdens drift kom ham synderligt ved. Jeg har været til bal med Verner i det stedlige forsamlingshus mange gange, og det var hver gang den samme sørgelige historie. Verner bliver fuld, og er en lille smule nærgående over for pigerne. Pigen bliver vred og klager til kæresten. Kæresten puster sig lidt op, og går over og tager Verner i krebsen. Verner! Siger han, nu slapper du af, ellers ved du godt hvad der sker. Verner nikkede ivrigt, han vidste nemlig godt hvad der skete. Kæresten vil helst ikke lægge hånd på Verner, da alle kender Verner og hans tilbøjeligheder. Senere på aftenen undgår han ikke sin skæbne.

Han bliver eskorteret udenfor, af to hårdebrede Bønderkarle, hvoraf den ene giver Verner et par kraftige lussinger, så han går i knæ.
Er du 'så færdig? Spørger han – Verner nikkede ivrigt. Og det var han.

Tilbage til kortspillet.

Det gik ligeså hedt til, som det plejede. Det eneste der ikke var hedt var Kakkelovnen, og en gang imellem gik far hen og gav den sjat petroleum.

Den ville ikke rigtig gå i gang, og den osede en del.

Efterhånden kunne vi høre, at der kommer gang i den. Den begynder i hvert fald, at buldre lidt.

Katten går hen og lægger sig på Zinkpladen under kakkelovnen, og strækker sig velbehageligt ud.

Pludselig eksploderede Kakkelovnen med et ordentligt brag, der fik ruderne til at klirre, og lågerne på kakkelovnen til at springe op.

Skorstensrøret blæste ud af skorstenen med en kulsort røgsky og ringene blev kastet op i luften, og landede rundt omkring i stuen.

Katten sprang, eller blev blæst tværs over bordet imellem os, og endte i gardinerne, hvor den hagede sig fast i kløerne.

Efter at have viklet kattens klør ud af gardinerne, og samlet kortene op fra gulvet igen, gjorde vi klar til at gå videre med kortspillet.

Jeg havde lige meldt 11 klør - da det pludselig bankede på ruden. Magnus! Er der én der råber.

Dit hus det brænder. Ja det er godt med dig! råber far, kom ind og få en øl.

Det er fanme rigtig Magnus! Dit hus det brænder!

Og det gjorde det. Det nåede dog kun at blive til en Skorstensbrand, men den erstatning min far fik, brugte han til at få lagt tagrør på den sidste længe der manglede.

Brandmændene trampede det meste af stråtaget i stykker under slukningen, og det udløste en rimelig god erstatning.

Lars Hald Er du synsk? Spurgte jeg min fætter. Jeg har netop fået ind med posten den Havørn, der blev klippet midt over af en vindmølle. Jeg har ledt forgæves i min moders arkiv over gamle egnsretter, uden at finde noget med Havørn. Men, som hun skriver - alle slags rovfugle kan indgå i den følgende opskrift som er Ørnenæse i eget snot. Hvis man syntes at det er en tand for ulækkert kan man droppe Ørnenæserne, og nøjes med at tilberede snottet alene. Man køber to dusin Østers, og farserer omhyggeligt skallerne med snottet, hvori der er iblandet hakkede løg, lidt kapers, salt og peber. De fyldte østersskaller koger nu i en skønsom blanding af hvidvin - rødvin - cognac - og på toppen en flaske Stroh rom der holder 69 %. Husk at komme låg på, da de gode sager nødig skulle fordampe. Efter en halv time er retten færdig. Man fisker nu skallerne op og smider dem ud på møddingen (en såkaldt køkkenmødding) Da det kun var mine forældre og jeg, der var

gamle nok til at spise med, sendte min mor altid bud efter naboen "Grise Verner" som elskede mors mad. Efter et par timer var vi altid gevaldigt i stødet. De små var for længst sendt i seng (uden mad går jeg ud fra) og vi gik nu i gang med vores yndlings beskæftigelse - nemlig at drille katten. Vi havde i flere år en stor grim rød hankat boende. Vores søde grå mis havde haft den med til middag engang, og så var den ligesom blevet hængende. Efter at vi var færdige med den, fik Grise Verner den med hjem til efterbehandling. Han fortalte mig senere, at han smed den af uden for slagteriet i Randers, hvor han faldt i snak med en herre der påstod at han var Journalist. Han lignede nu mest en Rumænsk hønsetyv tænkte Grise Verner, men det betød ikke noget, bare han slap af med katten. Trods alt håber jeg, at den fanger en lille mus engang imellem.

Træskosuppe (Soup de la klip klap)

Denne suppe stammer fra min mors barndomshjem på mors. Opskriften er ikke den originale, da min mor i stedet for et par tøfler, brugte nabovens træsko (grise Verner) da de gav mere smag. Verner var griseavler og en hyggelig fyr. Han spiste altid med, og elskede det. Han kom altid med et glad grin og en kasse øl.

10 liter vand i en gryde. Et helt usnittet hvidkål. Et bundt gulerødder. Et helt selleri, og 2 kartofler. Til sidst kom hun Verners træsko i. Hvis suppen skulle have et ekstra pift tog hun min lillebrors gamle kondisko og plumbede dem i til de andre gode sager.

Af en eller anden grund kunne katten godt lide duften af suppen, da den altid stod og gned sig op ad gryden når den kogte. Ved en enkelt lejlighed kom hun til at koge en af vores katte med, og det gjorde bestemt ikke suppen ringere. Når suppen havde simret færdig siede hun den, og smed alt det tykke væk.

Resten brugte hun til at afsyre møblerne med. Imens sad Grise Verner, min Far, og jeg og gjorde os til gode med den kasse øl som Grise Verner havde med, mens vi kom med opmuntrende tilråb til min mor.

Ak ja, glade barndomsminder. Vi var fattige, men fik da noget at spise hver dag.

Da enhver idiot ved hvordan en Træsko ser ud, er her et billede af en fiskekutter.

Hvis der er nogen der har lyst til at læse mere af mine selvoplevede og sande historier er adressen her. www.bassehansen.dk